

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

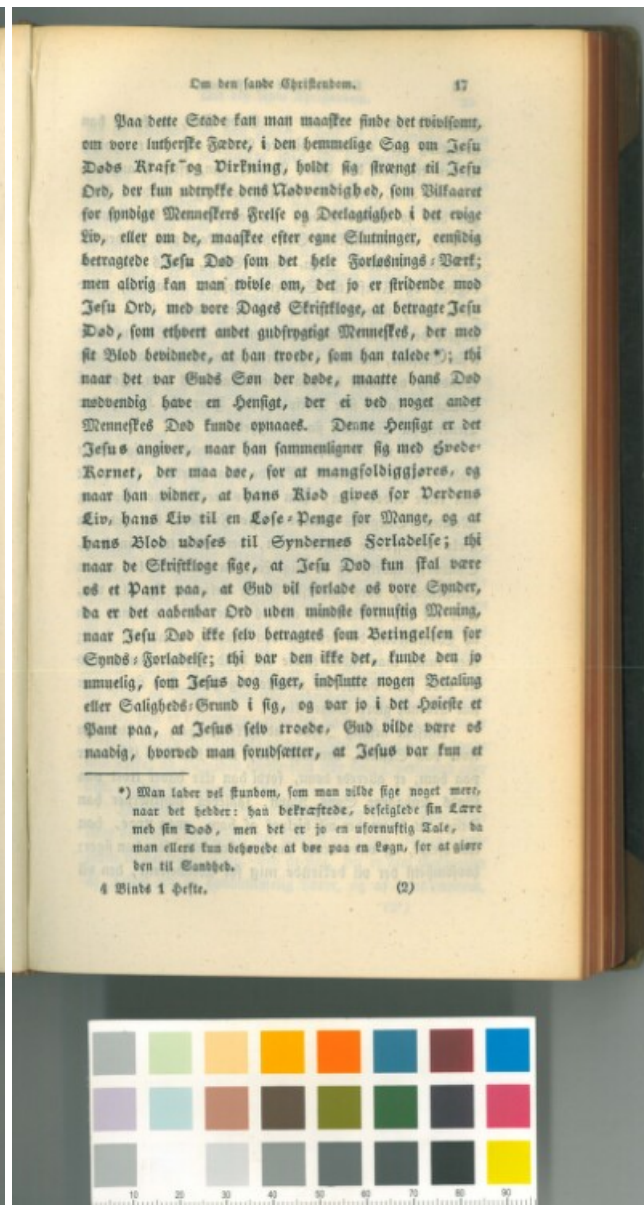
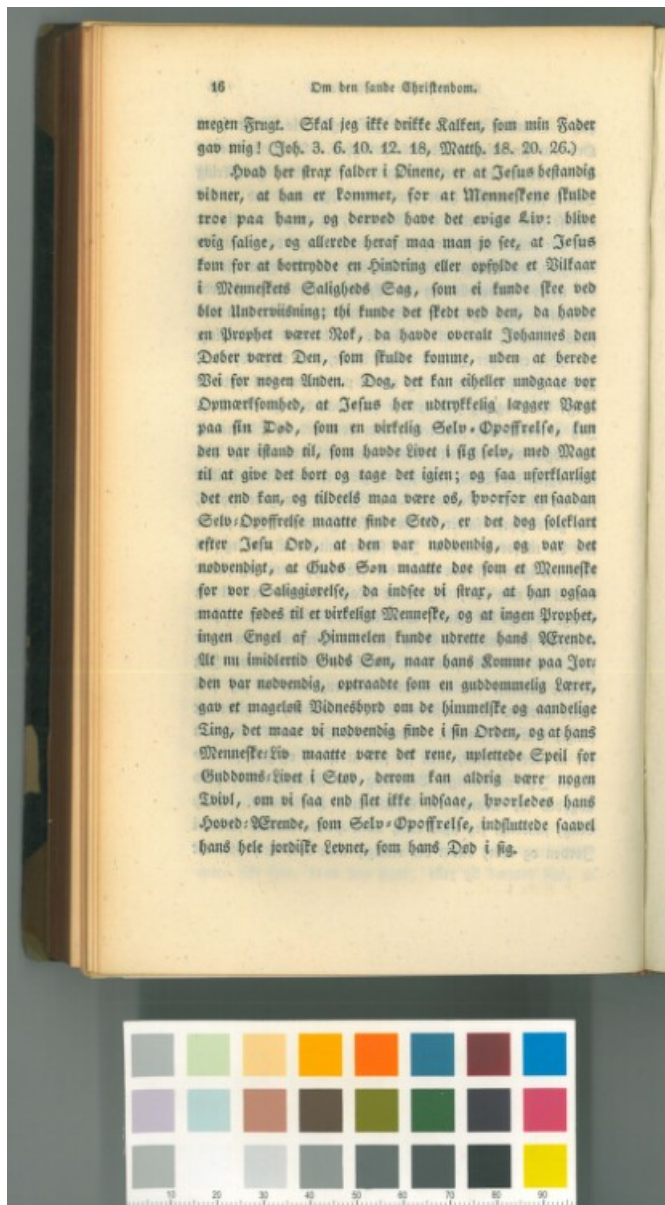
Titel: Udrag fra Om den sande Christendom

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 16. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1826_431_2-txt-shoot-idm526/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Menneske som vi; thi var han Guds Søn, da kunde han unægtelig give os langt viffere Pant, end det tvedydige, Døden er, paa den Guds Raade, han, efter Evangeliet, ei troede paa, men selv personlig var, og et saadant Pant gav han jo blandt Andet, da han paa den Værkbrudne bevisse, at Menneskens Søn havde Magt paa Jorden til at forlade Synder. Jesu, Guds Søns, Døds Nødvendighed og Krafte til Synderes Frelse, er altsaa, efter Jesu Ord, unægtelig, saa hoo som nægter disse Ting, nægter dermed at Menneskens Søn var Guds Søn, ufeilbar i sin Vidskab, sandtru i sit Ord, og magtig til at forlade Synder, og herer da paa ingen Raade til dem, Jesus i Evangeliet kalder sine Discipler, sine Gaar, sin Hjord, sine Tjenere, sin Tiendom, sin Menighed.

Er det nu af Jesu Ord om sin guddommelige Værdighed, og sit magelose Værende paa Jorden, klart, at han vilde troes paa, som Guds eenbaarne Søn og Menneske-Slagens uundvarlige Frelser, der ved sin Selv-Opoffrelse skaffede dem, der vilde troe paa ham, Synds-forslædelse og et evigt Liv; da seer man let, at den Christendom, vore lutheriske Fædre bekiendte sig til, var, efter det Nye Testamente, aldeles ægte, og at derimod den nye Christendom, der bestrider den Gamle, er aldeles falsk; men kunde man endnu tvivle om hvad Jesus mende med at troe paa ham, da maatte dog hans Ord til og om sine Troende giøre Sagen klar.

Ligesom nemlig Jesus udtrykkelig siger, at hoo som troer paa Sønnen, dømmes ikke, men hoo som ikke troer paa ham, er allerede dømt, fordi han ikke haver troet paa Guds eenbaarne Søns Navn, saaledes indstærper han idelig, at hvem der vil hjælpes af ham, maa troe, han kan hjælpe, og være denne sin Troe bekiende, som han siger: hvosomhelst der vil bekiende mig for Menneskene, den vil

